

Святополкъ-Мирски. Отивамъ при Лвова; той живѣе
свойтъ си офицере въ турска една фурна. Въ време на бо
съ Свѣтополкъ Мирската колона, 9 та дружина била въ р
зервѣ, нѣ Лвовъ пакъ можилъ да бѣде свидѣтель на ж
стокия бой. Не се мина ни половина часъ, като дотича въ
фурната единъ ординарецъ и казва, че началника на опъ
чението се върналъ и ме вика: отивамъ веднага къмъ ге
нерала. Н. Г. Столѣтова намѣрихъ уморенъ и крайно раз
строенъ нравствено. „Азъ се наистина учудвамъ!“ казвамъ
Столѣтовъ. „Кой може да бѣде въоръженъ противъ мене?!
За всички трудове и опасности, които претегли опълчението,
като вървеше всичкото време напредъ, насъ ни вършатъ
назадъ въ Търново да да конвоираме плѣненитѣ турци!“ На
мене пакъ твърдѣ ми стана неприятно, че работата взема
такава посока, и изказахъ мнѣние, че ако и да има недобро
желатели, които гледатъ да повредятъ на Николай Григорие
вича, то тѣ трѣбва да се търсятъ въ лагера на князъ
Черкасски.

„Не, това не може да бѣде!“ отвърна генерала, „князъ
Черкасски ношува съ мене въ същата тѣзи колиба прѣди
три дни и се отнисаше къмъ мене най другарски!“

Азъ не се мъчихъ да разубѣждавамъ Н. Г. Столѣтова,
макаръ и да знаехъ, че имаше лошави хора, които се ста
раеха да му вредятъ всѣкъкъ. Плѣнниците сѣ вече испро
водени подъ конвой на 2-та и 3-та дружини, и генерала
ми прѣложи да вървимъ наедно съ тѣхъ въ Габрово. Студа
го биваше, пакъ азъ съмъ облѣченъ твърдѣ легко, нѣ нѣ
маше какво да се прави, не струваше да се отказвамъ. По
молихъ адютантина си да се отбие въ Иметли и да ми ис
прати отъ тамъ нѣщата, а самичкъ останахъ въ Шейново.
Генералъ Столѣтовъ довършваше послѣднитѣ си распорѣж
дания; въ това време, въ горицата близо до неговата ко
либа, запазили се турскитѣ колиби съ множество сложени
въ тѣхъ патроне; начена се гърмежъ, като че въ нѣкой
най горещъ бой. Тая работа свършилъ Углицкия полкъ,
който бѣше повиканъ въ Базанлъкъ. Най лошото е това, че
задъ колибитѣ се намираха барутнитѣ подници и въ тѣхъ